

Sygn. akt I ACa 567/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Małgorzata Dzieciołowska

Sędziowie: SA Michał Kłós

SA Anna Beniak (spr .)

Protokolant: stażysta Iga Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2016 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa **Gminnej Spółdzielni (...) z siedzibą w K.**

przeciwko **Spółdzielni (...) z siedzibą w K. w likwidacji**

z udziałem interwenientów ubocznych po stronie powodowej **Gminnej Spółdzielni (...) w Ż., Gminnej Spółdzielni (...) w P., Spółdzielni Rolniczo – Handlowej (...) w O.**

o stwierdzenie nieważności

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 18 lutego 2016 r. sygn. akt I C 213/15

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od Spółdzielni (...) iowej SUS z siedzibą w K. w likwidacji tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym kwoty po 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych na rzecz : Gminnej Spółdzielni (...) z siedzibą w K. , Gminnej Spółdzielni (...) w Ż., Gminnej Spółdzielni (...) w Przygodzicach oraz Spółdzielni Rolniczo – Handlowej (...) w O. .**

Sygn. akt I ACa 567/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 18 lutego 2016 roku w sprawie z powództwa: Gminnej Spółdzielni (...) z siedzibą K. przeciwko Spółdzielni (...) z siedzibą w K. w likwidacji; z udziałem interwenienta ubocznego po stronie powodowej: Gminnej Spółdzielni (...) w Ż., Gminnej Spółdzielni (...) w P., Spółdzielni Rolniczo-Handlowej (...) w O. o stwierdzenie nieważności (ewentualnie uchylenie uchwały), Sąd Okręgowy w Kaliszu:

1. stwierdził nieważność uchwały nr 4/2015 r. Walnego Zgromadzenia Pełnomocników Spółdzielni (...) z/s K. w likwidacji z dnia 23 stycznia 2015 r. w sprawie połączenia Spółdzielni z Regionalnym Związkiem Rewizyjnym Spółdzielni z/s w K. - nr KRS (...);

2. zasądził od pozwanego Spółdzielni (...) z siedzibą w K. w likwidacji na rzecz powoda Gminnej Spółdzielni (...) z siedzibą K. kwotę 380 zł. (trzysta osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

3. zasądził od pozwanego Spółdzielni (...) z siedzibą w K. w likwidacji na rzecz każdego z interwenientów ubocznych po stronie powodowej tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego kwoty po 180 złotych na rzecz:

- a) Gminnej Spółdzielni (...) w Z.;
- b) Gminnej Spółdzielni (...) w P.;
- c) Spółdzielni Rolniczo-Handlowej (...) w O..

Powyższy wyrok został wydany w oparciu o poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne, a z których wynika, że Walne Zgromadzenie Pełnomocników Spółdzielni (...) w K. w likwidacji (nr KRS (...)) podjęło w dniu 23 stycznia 2015 r. uchwałę nr 4/2015 w sprawie połączenia Spółdzielni z Regionalnym Związkiem Rewizyjnym Spółdzielni w K., wskazując za podstawę prawną dokonywanej czynności art. 117 w związku

z art. 96 ustawy Prawo spółdzielcze oraz § 18 ust. 8 Statutu Spółdzielni.

Mocą tej uchwały postanowiono doprowadzić do połączenia Spółdzielni (...) w K. w likwidacji z Regionalnym Związkiem Rewizyjnym Spółdzielni w K.. Przyjmującym został wskazany Regionalny Związek Rewizyjny Spółdzielni w K. (nr KRS: (...)), którego Statut miał obowiązywać Spółdzielnię po dokonanych połączeniu - we wskazanym terminie, tj. z dniem 1 lutego 2015 roku. W uchwale postanowiono, że w razie sprzedaży majątku Spółdzielni (...)

w K. w likwidacji, dokonanego przez Regionalny Związek Rewizyjny Spółdzielni w K. przejmującego ten majątek w wyniku połączenia, uzyskane środki finansowe zostaną rozdzielone na byłych członków tej Spółdzielni według stanu na dzień połączenia. Ustalono, że uchwała wchodzi

w życie z dniem podjęcia, a jej wykonanie powierzono likwidatorowi Spółdzielni.

W głosowaniu nad uchwałą wzięło udział 28 Przedstawicieli, a za przyjęciem uchwały głosowało dwadzieścia jeden osób, natomiast przeciwnych było siedem głosów.

Dokonując oceny prawnej Sąd Okręgowy zaakcentował, że sprzeczność z prawem uchwały powoduje stwierdzenie w procesie jej nieważności, a nie jej uchylenie. Podstawę prawną powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały stanowi art. 42 § 2 ustawy z dnia 16 września 1982 r. - Prawo spółdzielcze (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r., poz. 21) oraz art. 189 k.p.c., natomiast roszczenie o uchylenie uchwały wskazujące na przesłanki sprzeczności uchwały ze statutem i dobrymi obyczajami ma odmienny charakter i treść. Inaczej ujmując uchwała niezgodna z prawem jest nieważna, a pozostałe przyczyny stwarzają możliwość dochodzenia na drodze sądowej ustalenia jej nieważności (art. 42 § 3 pr. spółdz.). Nie można uchylić uchwały sprzecznej z ustawą (nieważność wynika

z samego prawa), a tylko domagać się ustalenia jej nieważności - art. 189 k.p.c. Jeżeli uchwała jest sprzeczna zarówno z przepisem ustawy, jak i z postanowieniami statutu spółdzielni, niedopuszczalne jest uchylenie takiej uchwały ze względu na jej sprzeczność z uregulowaniami statutowymi, ponieważ sprzeczność z ustawą wywołuje skutek nieważności uchwały z mocy prawa.

Sąd ten podniósł, że istota zagadnienia poddanego pod jego rozstrzygnięcie sprowadza się do zbadania i wyrażenia stanowiska czy możliwe jest połączenie się spółdzielni (w likwidacji) ze związkiem rewizyjnym jako związkiem spółdzielczym.

W świetle regulacji przewidzianej w powołanej ustawie z dnia 16 września 1982 roku - Prawo spółdzielcze, takie połączenie się tych podmiotów, a więc spółdzielni i związku rewizyjnego nie jest dopuszczalne prawnie. W sytuacji, w której spełnione zostaną przesłanki ustawowe spółdzielnia (także związek rewizyjny) ulega likwidacji, a nie łączeniu.

Sąd Okręgowy podkreślił, że spółdzielnia i związek rewizyjny to dwa różne podmioty prawne, posiadające własną odrębną osobowość, a przede wszystkim realizujące inne cele. Spółdzielnia jest dobrowolnym zrzeszeniem nieograniczonej liczby osób, o zmiennym składzie osobowym i zmiennym funduszu udziałowym, które w interesie swoich członków prowadzi wspólną działalność gospodarczą; nabywając osobowość prawną z chwilą wpisania do Krajowego Rejestru Sądowego (art. 1 ust. 1 i art. 11 ust. 1 pr. spół.). Z kolei związek rewizyjny tworzony jest przez spółdzielnie (przy czym liczba założycieli związku nie może być mniejsza niż dziesięć) i nabywa osobowość prawną z chwilą wpisania do Krajowego Rejestru Sądowego - działa na podstawie ustawy - Prawo spółdzielcze i uchwalonego własnego Statutu (art. 240 § 1 i 4 pr. spółdz.).

Związek rewizyjny nie jest spółdzielnią, lecz organizacją spółdzielczą. Nowelizacja prawa spółdzielczego dokonana ustawą z dnia 7 lipca 1994 roku

o zmianie ustawy - Prawo spółdzielcze oraz zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 90. póź. 70), nie wprowadziło wprost zakazu prowadzenia przez związki rewizyjne działalności gospodarczej, lecz taki zakaz wynika przede wszystkim z ograniczonego stosowania przez związki rewizyjne niektórych przepisów prawa spółdzielczego w części dotyczącej spółdzielni (art. 257 i art. 1 - 137 ze wskazanymi ograniczeniami), obejmującymi art. 67 oraz 75 - 78, czyli przepisy regulujące prowadzenie działalności gospodarczej, definicję nadwyżki bilansowej i jej podział.

Sąd pierwszej instancji podniósł, że spółdzielnie mogą zakładać związki gospodarcze i przystępować do takich związków, zaś celem tych związków jest prowadzenie działalności gospodarczej na rzecz lub w interesie zrzeszonych spółdzielni (art. 243 pr. spółdz.). Związek spółdzielczy może być co do zasady związkiem gospodarczym albo związkiem rewizyjnym, a tym samym nie jest dopuszczalne łączenie obu przymiotów działalności charakterystycznych dla każdego z tych związków w ramach funkcjonowania jednego ze związków. Inaczej ujmując związek spółdzielczy nie może jednocześnie funkcjonować jako związek gospodarczy i związek rewizyjny.

Łączenie się spółdzielni, przewidziane w art. 96 pr. spółdz. nie zmienia przypisanych zadań, a ściślej wiąże się z potrzebą doskonalenia sposobu realizacji celów postawionych przed łączącymi się spółdzielniami i to na płaszczyźnie gospodarczej. Działania te mają zmierzać do osiągnięcia zaplanowanego celu gospodarczego, a w rezultacie przynieść korzyści członkom spółdzielni. Powołany artykuł i unormowania kolejnych przepisów regulują wyczerpująco zasady łączenia się spółdzielni, stąd niedopuszczalne jest wprowadzenie jakichkolwiek zmian w tym zakresie (odmiennych uregulowań)

do statutu. Takie połączenie nie znajduje podstawy prawnej, gdy chodzi o spółdzielnię i związek rewizyjny ze względu na zasadniczą odmienną postawionych celów.

Apelację od powyższego wyroku złożyła strona pozwana zaskarżając go w całości i zarzucała:

1) naruszenie przepisu postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego w sprawie i tym samym pominięcie, że:

a) Związek Rewizyjny Spółdzielni z/s w K. - nr KRS (...) faktycznie prowadzi działalność gospodarczą, co jest zgodne z postanowieniami jego Statutu, w szczególności § 6 ust. 1 pkt 8 oraz § 6 ust. 1 pkt 9 Statutu, który stanowi podstawę działania Związku Rewizyjnego,

b) Związek Rewizyjny Spółdzielni z/s w K. nr KRS (...) posiada majątek w postaci udziałów w 3 nieruchomościach, co wynika z kserokopii aktów notarialnych nabycia udziałów w tych nieruchomościach stanowiących dowody w niniejszej sprawie:

- podczas gdy powyższe ma istotne znaczenie dla niniejszej sprawy, gdyż prowadzenie przez Związek Rewizyjny Spółdzielni z/s w K. działalności gospodarczej oraz posiadanie przez ten związek majątku - co zostało potwierdzone odpowiednio: treścią aktualnie obowiązującego Statutu Związku Rewizyjnego oraz sporządzonymi

aktami notarialnymi - przeczy stanowisku Sądu pierwszej instancji oraz twierdzeniom strony przeciwnej, iż związek rewizyjny nie może prowadzić działalności gospodarczej ani posiadać majątku, co miałyby wykluczać możliwość połączenia się związku rewizyjnego ze spółdzielnią i skutkować nieważnością uchwały 4/2015 Walnego Zgromadzenia Pełnomocników Spółdzielni (...) z/s w K.

w likwidacji z dnia 23 stycznia 2015 roku;

1) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 96 ustawy z dnia 16 września 1982 roku Prawo spółdzielcze w związku z art. 257 § 1 ustawy z dnia 16 września 1982 roku Prawo spółdzielcze poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i pominięcie, iż przepis art. 257 § 1 Prawa spółdzielczego w zakresie funkcjonowania związków spółdzielczych odsyła odpowiednio do przepisów części ustawy dotyczących spółdzielni, w tym do przepisu art. 96 ustawy wprowadzającego uprawnienie spółdzielni do łączenia się.

Z uwagi na powyższe zarzuty, strona apelująca wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie powództwa w całości,
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych; ewentualnie
3. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji z uwagi na nierozpoznanie przez Sąd pierwszej instancji istoty sprawy, przy uwzględnieniu kosztów dotychczasowego postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację, powódka wniosła o oddalenie apelacji pozwanej w całości oraz zasądzenie od pozwanej na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację, interwenient uboczny Spółdzielnia Rolniczo-Handlowa (...) w O. wniosła o oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz interwenienta ubocznego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację, interwenient uboczny Gminna Spółdzielnia (...) w Ż. wniosła o oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz interwenienta ubocznego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację, interwenient uboczny Gminna Spółdzielnia (...) w P. wniosła o oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz interwenienta ubocznego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Sąd Apelacyjny podzielił w całości ustalenia faktyczne i rozważania jurydyczne Sądu Okręgowego dokonane w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu drugiej instancji podniesione przez pozwaną zarzuty nie są trafne.

W pierwszej kolejności Sąd drugiej instancji uznał za zasadne odniesienie się do zarzutów naruszenia prawa procesowego, albowiem tylko prawidłowo ustalony stan faktyczny umożliwia właściwe zastosowanie prawa materialnego.

Przede wszystkim nie zasługiwał na aprobatę Sądu drugiej instancji zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., który dla swej skuteczności wymaga wskazania przez stronę skarżącą przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu. W szczególności powinny zostać przez nią podane, kryteria oceny, które naruszone zostały przez Sąd przy ocenie

konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 grudnia 2006 r., sygn. akt VI ACa 567/06, LEX nr 558390).

Uwzględnienie bowiem przez Sąd w ocenie materiału dowodowego powszechnych i obiektywnych zasad doświadczenia życiowego nie usprawiedliwia zarzutu przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów na tej tylko podstawie, że indywidualne i subiektywne doświadczenia strony są od tych zasad odmienne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1999 r., sygn. akt II UKN 76/99, OSNP 2000 nr 19 poz. 732). Zatem pozwana winna była wykazać w wywiedzionej apelacji, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, gdyż tylko takie uchybienie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12 października 2012 r., sygn. akt I ACa 209/12, LEX nr 1223145).

Jeśli z materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana przez ten Sąd ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Jedynie wówczas, gdy brak jest logiki w wysnuwaniu wniosków ze zgromadzonego materiału dowodowego lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza reguły logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2005 roku, sygn. akt IV CK 122/05, LEX nr 187124; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 maja 2013 roku, sygn. akt I ACa 1466/12).

W przedstawionym środku odwoławczym apelująca wskazała wprawdzie na dowody, których oceny - w jej przekonaniu - Sąd pierwszej instancji dokonał z naruszeniem dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c., ale nie zaprezentowała żadnych argumentów jurystycznych, logicznych, czy wynikających z doświadczenia życiowego, w wyniku których możliwe byłoby podważenie kluczowych dla sprawy ustaleń faktycznych. Pozwana nie wskazała bowiem jakiegokolwiek przyczyny dyskwalifikującej postępowanie dowodowe Sądu Okręgowego. Samo zaś twierdzenie strony o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącej odpowiada rzeczywistości, nie jest wystarczające (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w S. z dnia 13 września 2012 r., I ACa 445/12, LEX nr 1223454).

Wbrew stanowisku pozwanej, okoliczność faktycznego prowadzenia działalności gospodarczej przez Związek Rewizyjny Spółdzielni z/s w K.

w oparciu o odpowiednie zapisy statutu, jak również posiadanie majątku w postaci udziału w trzech nieruchomościach pozostaje w istocie bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Jakkolwiek § 6 statutu Regionalnego Związku Rewizyjnego Spółdzielni w K. stanowi, że przedmiotem działalności związku jest między innymi prowadzenie ośrodka szkoleniowego oraz pozostałe zakwaterowanie, to nie jest jednak równoznaczne z dopuszczalnością prowadzenia działalności gospodarczej w ogólności, jak to ma miejsce w przypadku spółdzielni na mocy art. 67 Prawa spółdzielczego. Prowadzenie ośrodka szkoleniowego można wiązać z ustawowym zadaniem związku rewizyjnego (z art. 240 § 3 pkt 2) prowadzenia na rzecz zrzeszonych spółdzielni działalności szkoleniowej, ale wywodzenie z ego zapisu statutu uprawnienia do prowadzenia działalności gospodarczej wydaje się być daleko idącym nadużyciem, pozostającym w sprzeczności zarówno z ideą takiego związku, jak i regulacją ustawową. Tak samo należy potraktować powoływany w apelacji fakt posiadania majątku w postaci udziałów w nieruchomościach. Żadna z tych akcentowanych w apelacji okoliczności nie prowadzi do upodobnienia celów i zadań organizacji spółdzielczej, jaką jest związek rewizyjny do spółdzielni i z pewnością nie prowadzi do powstania podstawy do uznania dopuszczalności połączenia spółdzielni ze związkiem spółdzielczym.

W związku z powyższym Sąd Apelacyjny uznał, że zarzucane pominięcie w ustaleniach faktycznych powyższych stwierdzeń, nie może być uznane za brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i naruszenie art.

233 k.p.c. Zdaniem Sądu Apelacyjnego poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia w zakresie stanu faktycznego były wystarczające do podjęcia merytorycznego rozstrzygnięcia, a powoływana w apelacji okoliczność prowadzenia ośrodka szkoleniowego i zakwaterowania oraz posiadania majątki przez przedmiotowy Związek Rewizyjny pozostaje bez wpływu rozstrzygnięcie zaistniałego sporu.

Wbrew odmiennemu oczekiwaniu skarżącej, Sąd Apelacyjny uznał, że na tle prawidłowo dokonanych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy wyraził określone oceny, które nie pozostają w sprzeczności ani z zasadami logicznego rozumowania, ani doświadczeniem życiowym. Jednocześnie Sąd pierwszej instancji poddał ocenie całość okoliczności, uwzględniając przy tym pełny kontekst wydarzeń. Poczynione ustalenia faktyczne i oceny zostały wszechstronnie, przekonywująco i logicznie uzasadnione. Niezadowolenie zaś pozwanej z treści rozstrzygnięcia, albowiem dla niej niekorzystnego, nie może stanowić wystarczającej podstawy do skutecznego podważenia dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych i wyciągniętych na ich podstawie słusznych wniosków jurydycznych.

W konsekwencji przy prawidłowo określonej podstawie faktycznej rozstrzygnięcia, za niezasadne należało uznać zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 96 Prawa Spółdzielczego w związku z art. 257 § 1 Prawa Spółdzielczego.

W pisemnych motywach uzasadnienia Sąd Okręgowy w sposób szczegółowy podał przyczyny, dla których nie jest możliwe połączenie spółdzielni ze związkiem rewizyjnym. Sąd Apelacyjny w pełni je aprobuje.

Po pierwsze należy zgodzić się z twierdzeniem, że przepis art. 96 prawa spółdzielczego dotyczy jedynie łączenia się przez spółdzielnie. Ustawa nie zezwala, ani nie przewiduje możliwości łączenia się spółdzielni z jakimkolwiek innym podmiotem niż spółdzielnia i już tego wynika ograniczenie stojące na przeszkodzie zaskarżonej uchwale.

Po drugie, choć przepis art. 257 ustawy Prawo spółdzielcze stanowi, że w sprawach nieuregulowanych w niniejszym tytule stosuje się odpowiednio przepisy części I, to jednak wprost dokonuje wyłączenia stosowania kilku przepisów wobec związków spółdzielczych. Dotyczy to art. 24 § 4 i 6-9, art. 32 i 33, a w odniesieniu do związków rewizyjnych także art. 67, 75-78 oraz przepisów ustawy dotyczących udziałów i wkładów. Przepisy art. 42 stosuje się odpowiednio również do uchwał rady związku.

Wylączenie możliwości stosowania unormowania z art. 67 stanowiącego, że spółdzielnia prowadzi działalność gospodarczą na zasadach rachunku ekonomicznego przy zapewnieniu korzyści członkom spółdzielni, wskazuje że związek spółdzielczy nie może co do zasady prowadzić działalności gospodarczej, a przynajmniej nie na zasadach rachunku ekonomicznego przy zapewnieniu korzyści członkom.

Regulacja z art. 240 prawa spółdzielczego i wyłączenie możliwości stosowania art. 67 tego prawa, nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do jakościowej odmienności spółdzielni i związków spółdzielczych, stojącej na przeszkodzie łączeniu się spółdzielni i związków spółdzielczych.

Łączenie się spółdzielni w trybie przewidzianym w art. 96 ustawy z 1982 r. - Prawo spółdzielcze ma na celu doskonalsze wykonanie zadań gospodarczych stojących przed łączącymi się spółdzielniami. Skoro cele spółdzielni i związku spółdzielczego są zasadniczo odmienne, to oczywiste jest, że doskonalsze wykonanie tych odmiennych celów nie może być osiągnięte w następstwie połączenia się tych podmiotów. Łączenie się dwu organizmów co do zasady ma na celu dalsze istnienie i realizację celów dotychczasowych choć w zmienionej postaci (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 października 1989 r. III CZP 86/89)

Tym samym podstawowym argumentem, który przemawia przeciwko przyjęciu możliwości łączenia się spółdzielni ze związkiem spółdzielczym w trybie art. 96 prawa spółdzielczego, jest odmienny cel spółdzielni i związku spółdzielczego.

Chodzi przy tym o odmiennosc celow zasadniczych, a nie drugorzędnych. Celem zasadniczym spóldzielni jest prowadzenie dzialalnosci gospodarczej i zaspokojenie w ten sposob potrzeb jej czlonkow (art. 1). Zasadniczy cel związku spóldzielczego zostal okrelony w art. 240 § 2 prawa spóldzielczego i sprowadza sie on do udzielania pomocy zrzeszonym w nim spóldzielniom. Wprawdzie zwiázek spóldzielczy mógł takze prowadzic dzialalnosć gospodarczą, jednakze nie byl to cel zasadniczy.

Ta istotna odmiennosc zasadniczych celow spóldzielni i związkw spóldzielczych ma decydujace znaczenie dla ustalenia zakresu stosowania art. 96 prawa spóldzielczego (por. uchwała Sądu Najwyzszego z dnia 24 stycznia 1991 r., sygn. akt III CZP 82/90).

Dodać tu nalezy, ze wprawdzie obowiazujaca regulacja ustawowa nie wprowadzila wprost zakazu prowadzenia dzialalnosci gospodarczej przez zwiázki rewizyjne, ale w istocie wynika on z zakazu stosowania przepisow art. 67 i 75-78 prawa spóldzielczego, dotyczacych prowadzenia dzialalnosci gospodarczej, definiowania nadwyżki bilansowej i jej podzialu. Dlatego tez faktyczne prowadzenie ośrodka szkoleniowego i zakwaterowania oraz posiadanie majatku przez Zwiázek Rewizyjny nie otwieralo mozliwosci podjecia waznej i zgodnej z prawem uchwały polaczeniu spóldzielni z takim zwiázkiem

Uznajac zatem argumentacje pozwanej za polemike z prawidlowymi ustaleniami Sądu Okregowego i wywiedzionymi na ich podstawie trafnyimi wnioskami jurydycznymi, Sąd Apelacyjny oddalil na podstawie art. 385 k.p.c. przedstawiona przez nią apelacje.

Orzeczenie o kosztach postepowania odwolawczego zapadlo na podstawie art. 98 k.p.c. statuujacego zasade odpowiedzialnosci za wynik sporu w zwiázku z § 8 ust. 1 pkt 1 i §10 ust. 1 pkt 2 rozporzadzenia Ministra Sprawiedliwosci z dnia 22 pazdziernika 2015 roku w sprawie oplat za czynnosci adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800) w stosunku do pelnomocnika powodki oraz

w zwiázku z § 8 ust. 1 pkt 1 i §10 ust. 1 pkt 2 rozporzadzenia Ministra Sprawiedliwosci z dnia 22 pazdziernika 2015 roku w sprawie oplat za czynnosci radcow prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804) w stosunku do interwenientow ubocznych, zasadzajac na rzecz kazdego z ich kwote po 270 zlotych.